Купила мати слив і хотіла їх дати дітям після обіду. Вони лежали на тарілці.

Ваня ніколи не їв слив і все нюхав їх. І дуже вони йому подобались. Дуже хотілося з'їсти. Він усе ходив повз сливи. Коли нікого не було в світлиці, він не стримався, схопив одну сливу і з'їв.

Перед обідом мати полічила сливи і бачить — однієї нема. Вона сказала батькові.

За обідом батько й каже:

— А що, діти, чи не з'їв хто-небудь одну сливу?

Усі сказали: "Ні". Ваня почервонів, мов рак, і також сказав: "Ні, я не їв".

Тоді батько сказав:

— Що з'їв хтось із вас, це недобре; але не в тому лихо. Лихо в тому, що в сливах є кісточки, і якщо хто не вміє їх їсти і проковтне кісточку, то через день помре. Я цього боюсь.

Ваня зблід і сказав:

— Ні, я кісточку кинув за вікно.

І всі засміялись, а Ваня заплакав.